

ალავერდობა

ნატა ვაჩნაძეს

ჩარდახიანი დგანან ურმები,
კამეჩი კამეჩს ლანდით აშინებს.
გამოუცლიათ ღვინის რუმბები
ხატობას მოსულ ვაჟას აფშინებს.

კავკასიონსაც შეცვლია გვერდი
და სიყვარულის დასხმია რეტი.
სურს მოიტაცოს ეს ალავერდი ბარში დაბმული ტამარი მტრედი.

დღემ მოატანა ალაზნამდე,
ნისლის შავი ზღვა რომ გადათელა:
დღეო, ნეტავი აღარ დაღამდე,
თუ დაღამდები, არ გაგათენა.

მეორე მხრიდან ალაზნას უწევს
მთვრალი ფარეხი ღამენათევი,
თითქო მინდიას სუფრა გაუწევს,
გველის მჭამელი დევს აწევს დევი.

მავთულზე ცეკვით ქანცმილეული
ცეცხლს მიჯდომია ქისტი ჯამბაზი,
ხალხიც ისეა აქ არეული,
როგორც არღანი და მუხამბაზი.

მაგრამ ამ კახეთს სხვა ხმაც ევალა
თეთრი ტახისა და თეთრი ბატის:
მღერის ახალი დედას ლევანა,
ხმა ალავერდის საძირკველს ჩადის.

ზედ რომ მიუშვა, ამოთხრის ძელქვას,
ეხლა კი სეირს უნდა უყურო:
დაუთოვია სიკვდილის წელკავს
სვეტზე მიბმული კურატი კურო.

ნეტავ რამ წვიმა, – ანდა რამ თოვა
ამდენი ხალხი და ჯამაათი.

შესმენ ალაზანს, ღვინოთ თუ მოვა,
და ახლა კიდევ, ჭამა თქვი მათი.

ტკბილო კახეთო, მადლი შენ გამჩენს,
შენ ბარაქიან და რძიან ცურებს,
ღრუბელი ცაზე მიაგავს კამეჩს
და კამეჩივით ღამე მისცურავს.

დგას ოხშივარი და ორთქლი მწვადის,
კაცი ამ ბოლში თვალს ვერ გაახელს.
ირემი ირემს ბალახს მიაწვდის,
სავსე ღვინის ნამს – კახელი კახელს.

დგას ფიროსმანი, ხატავს დღეობას
და ჩარდახიან ურმების მორევს.
ვაჟა-ფშაველა უქებს ხელობას
ჯიხვის შაირით შესცვლის მეორეს.

შეიბნენ ერთად შაშვი, კაკაბი,
ბესიკის გაფი და საათნოვა,
კიდევ ბევრია ლხინის საბაბი,
ახლა კახეთში რთველი შემოვა.

ტკბილო კახეთო, მადლი შენს გამჩენს,
ქვეყნად რომ არვის დავეჯაბნებით,
ალავერდიდან მოვალთ ალავერდს
სავსე ცხოვრების დიდი ჯამებით.

სექტემბერი,
1936 წ. თბილისი